

Блажена гора зелена,
блажена Стара планина,
никой път празна не остава,
ни зиме, горо, ни лете.
Зиме е пълна с овчари,
лете е пълна с юнаци.
На всяка шумка – куршумка,
на всяко долче – байряче.
Най-напред беше, вървеше,
капитан Ботев от Троян,
подир му беше, вървеше,
Хаджи Димитър от Сливен.
Най-подир беше, вървеше,
Кучюк Стефан от Котел.
Стефан Димитър думаше:
– Вуйчо ле, Хаджи Димитре,
аз снощи легнах, та заспах,
на съни ми се присъни,
черно ме куче ухапа,
ясни ми кърви оляха,
дали е на зло, на добро,
или е на гладна година?
Димитър Стефан думаше:
– На зло е, на добро не е.
Петстотин пушки пукнаха
от турска тежка потеря,
Хаджи Димитър убиха.